

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

Polibky New Yorku

FRAGMENT

Polibky v New Yorku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anne-Sophie Jouhanneau
Polibky v New Yorku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

Polibky New Yorku

PŘELOŽILA ANNA KŘÍŽKOVÁ

FRAGMENT

*Angie,
mé nejoblíbenější Newyorčance*

ÚVOD

Jednou ta noc skončit musí, ale to neznamená, že se jí hodlám jen tak vzdát.

Vzdát se *jeho*.

Pouliční lampy několikrát zablikají a pak všechny naráz zhasnou. Po několika hodinách, kdy nám osvětlovaly cestu městem, se konečně stmívá. Nad Paříží se objevuje růžový nádech letního úsvitu. Aniž bychom se domluvili, vracíme se se Zachem směrem k Champ-de-Mars, dlouhému udržovanému parku vedoucímu k Eiffelově věži, kde jsme se včera poznali. Až dosud jsme měli chodníky sami pro sebe, ale teď si všimnu několika kolemjdoucích lidí s rozespálynými očima. Nad nimi se vznáší ranní mlha jako tenoučká přikrývka. Všude kolem svítá. Paříž se probouzí, což znamená, že náš čas je u konce. Prozatím.

Zach vytáhne telefon a podívá se, kolik je hodin, jako by mi četl myšlenky. Nakloním se, abych taky viděla: 5:36. Realita mi až příliš jasně bije do očí.

„Ani ne hodina,“ snažím se nedat najevo hrůzu v hlase.

Dojdeme na kraj parku – až na pár venčících pejskařů nikde nikdo – a Zach mě obejmě. Zabořím se do něj a nasávám jeho vůni. Směs pižma a posekané trávy. Jeho kapuce připomíná polštář, na

němž bych nejradši usnula, přestože mě na tvářích škrábou ucha od krosny.

„Budeš mi chybět,“ zašeptá mi do ucha. „Rok je dlouhá doba.“

Srdce mi bije o jeho hrud'. Vím, na čem jsme se shodli, ale v duchu se stejně upínám na poslední naději. Co kdyby zůstal ještě jeden den? Ještě jeden týden? Probírali jsme to celou noc. Můj letní kurz v Le Tablier, nejprestižnějším kulinářském programu ve Francii, právě skončil. Brzy se začnu připravovat na poslední rok střední školy v mém rodišti nedaleko města Tours. Zach bude mezitím rok cestovat s batohem po světě a užívat si nejlepší chvíle života. Paříž byla jeho první zastávka a ráno má nasednout na vlak směrem do Berlína. Neskutečně mu závidím, *pochopitelně*, ale taky... přišlo to tak strašně nevhod, že bych se nejradši rozkřičela. Proč jsme se museli poznat poslední noc, kterou tu tráví?

„Taky mi budeš chybět,“ řeknu. „Co kdybys...“ vzhlednu a zadívám se mu do očí.

Rukou mi prohrábne husté vlnité vlasy, zvedne mi bradu a políbí mě. Zachvěju se rozkoší. Celou noc jsme se procházeli městem, kolem Vítězného oblouku, spletitými uličkami čtvrti Saint-Germain až k Montmartre. Cestou jsme se zastavovali a ochutnávali různá jídla.

Ve stánku jsme si koupili hranolky s kečupem. Ve večerce zase kozí sýr a bagetu. Následně čokoládové palačinky, které Zach ještě nikdy neochutnal. Do Paříže dorazil teprve před pár dny. Jeho rty chutnaly sladce ještě po dvou hodinách.

Nikdy jsem podobnou noc nezažila, natož v Paříži. Bydlím jen dvě hodiny cesty odsud, v malém městečku směrem na jihozápad, ale klidně bych mohla bydlet na druhém konci světa. U nás nejsou pařížské restaurace, obchody, kavárny ani hudba. Neschováte se v davech lidí a nebudete mít pocit, že jste na výjimečném místě. Jako spořádaná dcera jsem se každý večer po skončení kurzu

vracela domů vlakem a tesknila po fantastickém světě, který nechává za sebou.

V Paříži jsem hodlala strávit jedinou noc. Chtěla jsem přespát u kamarádek na koleji a zúčastnit se pikniku na oslavu konce léta. Na tu jsem však vůbec nedorazila.

„Nerozmyslela sis to?“ zeptá se Zach.

Srdce se mi rozbuší ještě rychleji – nedostatkem spánku i úporným přáním. „A ty?“

„Ne!“ proneseme oba naráz, až příliš nahlas uprostřed tichého rána.

Zasměju se, ale záhy na mě dopadne vážnost celé situace. „Za rok budu mít střední školu vystudovanou. *Konečně*. Sbohem maloměsto, sbohem nudný život.“

Paříž je nádherná, vzrušující, úžasná. Ale není to New York. New Yorku se nevyrovná *nic*.

O životě v New Yorku sním od doby, kdy jsem z něj odjela. Byly mi dva roky. Velké jablko není jen město, kde se sny stávají skutečností. Je to místo, kde jsem se narodila. Kam *patřím*.

„Budeme spolu,“ dodám. „*Budeme*.“

Je to osud. Jinak se to označit nedá. Někdo sní o tom, že nastoupí na prestižní univerzitu, ale já si chci sbalit své kuchyňské nože a vyrazit za dobrodružstvím. Za životem, jaký vedli moji rodiče, dokud mě mamá neodvezla do Francie, kde se ze mě stala vesnická myš.

Když mi Zach oznámil, že je Američan, a až docestuje, má v plánu nastoupit jako kuchař do renomované newyorské restaurace, srdce mi několikrát zběsile poskočilo. Koho by to napadlo? Byli jsme si souzeni.

J sme.

Ale od té chvíle nás dělí ještě rok. Chvíli se v tichosti procházíme a já si všimnu mladého páru, jak se líbá na zastíněné lavičce.

Srdce mi klesne ještě hloub. V noci jsme to byli my dva. Kochala jsem se výhledem, než vyrazím na piknik, a Zach si sedl vedle mě. Hned jsme se dali do řeči a už jsme nepřestali. Tihle dva možná stráví celý příští rok spolu. Já můžu o objímání se Zachem pouze snít.

„Vztah na dálku je hrůza,“ řekne Zach. „Když si budeme celý rok jenom psát a snažit se... já nevím...“

„To nepůjde.“

Tím jsem si byla jistá.

V průběhu noci jsme na to několikrát zavedli řeč a odpověď byla pokaždé stejná. Z vlastní zkušenosti jsem to neznala, ale zažila jsem pár kamarádek, které se zoufale snažily zůstat v kontaktu s kluky, které poznaly na dovolené v Alpách nebo na Azurovém pobřeží. Pár týdnů si zuřivě psali, sprádali divoké plány, jak být spolu, a potom to vyšumělo.

„Takhle to zničíme. Radši počkáme, až budeme spolu. Doopravdy. Poznali jsme se z určitého důvodu. Tohle nemůže být náhoda.“

S vážným výrazem přikývne. Vím – a on to ví taky –, že nás spojuje něco mimořádného. „Jo, ale do té doby...“ zadrhne se.

„Počkám na tebe,“ zašeptám.

„Margot,“ odpoví s mocným povzdechem.

Proudí v nás síla, která ve mně vyvolává pocit, že snad ani nezáleží na tom, jestli se rozdělíme. Už teď nás spojuje něco mnohem hlubšího.

„Pověz mi ještě jednou, co máš na New Yorku nejradši,“ pobídnu ho, abych zlehčila atmosféru.

„Všechno. Energii, lidi, pocit, že nic není nemožné. Skvělou kuchyni... ačkoliv francouzské jídlo je taky celkem dobré.“

„Francouzské jídlo *je* dobré,“ řeknu, přestože si to tak úplně nemyslím. „Totiž, ujde. Je slavné plným právem. Ale celý život nejím nic jiného. Mamá ho vaří ve svojí restauraci – vaří jen tradiční

pokrmu – a mně zkrátka připadá tak... staromódní? Prostě nuda.“
Usměju se na něj. „Jsem připravená ochutnat něco nového.“

Místo odpovědi mě znovu políbí. „New Yorku se nic nevyrovná. Bude se ti tam *strašně* líbit. Nemůžu se dočkat, až ho budeme poznávat spolu.“

Celý se rozzáří, když mluví o oblíbených místech, o svém tamějším životě – ježdění na skateboardu v Central Parku, koncertech indie rocku v Brooklynu, návštěvách restaurace proslavené natáčením filmů. Nemůžu se dočkat, až to poznám na vlastní kůži.

Já i Zach víme, že u Eiffelovky, kde to všechno začalo, je čas se zase rozloučit. Ani jeden z nás se k tomu však nemá. Nechceme přijmout skutečnost, že se celý rok neuvidíme. Každý další úder srdce jako by odpočítával vyměřený čas.

Zhluboka se nadechne. „Určitě nechceš vyrazit na cesty se mnou?“

Zasměju se. Nebylo by naprosto úchvatné, kdybych mohla všeho nechat a jet se s ním podívat na trosky Athén, na tržiště v Marákeši, na chorvatské písečné pláže? Jenže... škola. Jenže... mamá. Jenže... peníze. Jsem sice snílek, ale i já mám někdy rozum.

K tomuhle prostě nedojde.

Zavrtím hlavou a on smutně pokrčí rameny. „Zkusit jsem to musel.“

Znovu vytáhnu telefon a Zach se zamračí. „Já myslel, že si nebudeme vyměňovat čísla.“

To napadlo mě, uznávám. Vyměnit si číslo nebo profil na Instagramu, to by znamenalo esemeskování, sledování jeho úžasných zážitků a ještě větší sebelítost ze zadní lavice na hodině chemie. Na telefonu jsem závislá asi jako každý, komu je sedmnáct, ale propána, technologie a romantika, to nejde dohromady. Jestliže máme se Zachem skončit spolu – jakože máme –, musí to proběhnout fenomenálně. Tu historku budeme vypravovat do konce života. Společně.

„Nebudeme,“ souhlasím naprosto přesvědčeně. „Ale musíme si domluvit datum. A místo.“

„Vyber ty,“ usměje se. „A já tam na tebe budu čekat.“

Otevřu si kalendář – který mám na příští léto zatím neobsazený. „Řekněme prvního srpna.“

Až mi skončí škola, budu muset nějaký čas pracovat u mamá v restauraci, abych si před odjezdem něco vydělala.

Zach si do telefonu naťuká pár písmen. „Dobře. Ve dvě?“

Zhluboka se nadechnu. Za rok. „Ve dvě, to nezní moc romanticky. Co takhle půlnoc?“

„Máš pravdu. Takže půlnoc. A teď místo.“

Cítím se napjatě. „Ty znáš New York mnohem líp než já,“ podotknu. „Neměl bys místo vybrat sám?“

Chvilí to zvažuje. „Větší legrace bude, když ho vybereš ty. Co bys chtěla vidět v první chvíli, kdy tam přijedeš?“

Popravdě, jedno místo si vybrat neumím. Chci to vidět všechno. Empire State Building, Central Park, Čínskou čtvrt, Metropolitní muzeum, kouzelné uličky ve West Village... „Times Square,“ vyhrknu konečně.

Zach se usměje. „Hm, tak jo? Ale Times Square je obří a nesku-tečně rušné. Ve dne v noci.“

Zavřu oči a vidím před sebou neonová světla, shon a všechny scény z filmů, které vyobrazují slavné náměstí jako jediné místo, kde teď chcete být. Centrum světa. Představuju si, jak mě Zach zvedá v náručí, otáčí mě dokola a líbá před zraky celého New Yorku. Dokonalá představa. „Prvního srpna o půlnoci na tribunách Times Square. Vpravo dole.“

Plán je hotov.

Je to definitivní.

A Zach mi to nejspíš vidí na očích, jelikož se skloní a políbí mě. Celým tělem mi projede elektřina. Opravdu to uděláme.

Odtáhne se a hlasitě vydechne. „Co když se nakonec rozhodneš, že do New Yorku nepojedeš? Co když si v Paříži najdeš skvělou práci a radši zůstaneš tady?“

Cítím, že tím jeho pochyby nekončí, a přeruším ho. „A co když se *ty* rozhodneš, že už se do New Yorku nevrátíš? Co když se během cesty seznámíš s jinou dívkou? Co když si cestou na Times Square zlomíš nohu a vůbec tam nedojdeš?“

Chvilí na sebe v tichosti civíme s Eiffelovkou za zády.

Potom začnu mluvit. „Je to takhle. Už celou věčnost se nemůžu dočkat, až z toho našeho malého zapadákov odjedu. Já *potřebuju* odjet. Za těch posledních pár týdnů jsem si na kurzu uvědomila, jak moc jsem připravená začít žít svůj život. Takže neexistuje možnost – *neexistuje* –, abych příští léto do New Yorku neodjela. Já tam budu. Prvního srpna o půlnoci na Times Square. I když se kolem mě zbořil celý svět.“

Zachův hrudník se zvedne a zase klesne. Po tváři se mu rozlije široký úsměv. „A já taky.“ Přitiskne si mě blíž. „Na shledanou, Margot.“

Přiblíží ústa k těm mým a chvíli vyčkává. Ve srovnání s celým životem je rok krátká chvilka. Když vidím, jak se na mě dívá, jak mu jiskří oči, připadá mi, že nic není nemožné.

„*À bientôt*,“ odpovím. Zatváří se zmateně, a tak mu to přeložím. „Brzy na viděnou. Velmi brzy.“

Políbí mě a tím je náš osud zpečetěn.

KAPITOLA PRVNÍ

O rok později

Sním o tom odjakživa, ale přesto jsem celá vedle z toho, že se to vážně děje. Jsem v New Yorku. Teď tady bydlím. Je to skutečné. Je to divné. Je to... báječné.

Letištní terminál připomíná obchodní dům velikosti města. Nacházím tu všechno, od luxusních značek po kavárny lemující chodby. A tolik lidí. Víc lidí, než kolik jsem jich viděla snad za celý život. Taylor Swift mi ve sluchátkách zpívá hymnu, kterou jsem si na tuhle chvíli připravila, a povzbudivou melodii přehlušuje hluk terminálu. *Vítejte v New Yorku! Město na vás čeká.*

Ne tolik, jako čekám já na něj.

Projdu kolem celníků a hledám cestu k výdeji zavazadel, v tu chvíli se mi však zastaví srdce. Na konci dopravního pásu stojí vysoký mladík s blondatými vlasy, širokými rameny a štíhlým nohama. Okamžitě ho poznávám. Je to ten, na koho myslím bez přestání, ten, o kterém sním každou noc. Zach a nikdo jiný.

Máme se sejít za pouhé *dva* dny, ale zrovna teď jsem celá zpočenná, pleť mám vysušenou z klimatizace v letadle a v puse ještě cítím odporné jídlo z polotovarů. Takhle jsem si sice naše setkání po

celém roce plném fantazií nepředstavovala, ale neměla jsem na vybranou. Zach je tady. Takže tak.

Prokletím si cestu mezi ostatními pasažéry, a než stihnu propadnout nervozitě, nahodím svůj nejlepší úsměv a zaklepu mu na rameno. Otočí se. Zadívám se na něj a můj mozek nestíhá zpracovat realitu. Tohle není Zach. Dokonce se mu ani trochu nepodobá. A zblízka to ani není blondák. Celé jsem si to vymyslela. V tichosti proklínám jet lag.

„Hm, no?“ promluví podrážděně.

Něco říct musím. „Ahoj! Nevíš, kdy nám začnou vydávat kufry? Papá už na mě čeká.“

Kluk vykulí oči a beze slova ukáže prstem nad dopravní pás, kde visí obrazovka. Ta, kterou všichni sledují a která ukazuje přesný čas – odteď za čtyři minuty –, kdy se na pásu začnou objevovat naše kufry.

„Výborně!“ odpovím s přehnanou radostí. V duchu propadám zděšení. „Hned mu napíšu!“

Tváře mi hoří a rychle se ztrácím v davu. Kolik minut trvájí dva dny?

Jakmile spatřím v posuvných dveřích terminálu veselou tvář papá a Miguela, na všechno zapomínám. Papá vyhodí ruce do vzduchu. Nejspíš mi chce zamávat, ale ve skutečnosti připomíná nafukovacího panáka, takového, jakého vídám vlát před autobazarem na amerických televizních kanálech.

Jakmile k nim dorazím, vyměníme si *la bise* – jednu pusu na každou tvář, jak je zvykem ve Francii. Následně si mě přitáhne a obejmě mě, jak se to dělá v Americe.

Jako malé mi vždycky říkal: když pocházíš ze dvou kultur, znamená to dvojitou porci všeho dobrého. Třeba toast s uzeným sýrem v bagetě. Nebo *tarte aux pommes* s krustou navrchu, což je, ano, *já vím*, obyčejný jablečný koláč.

Tátův přítel – totiž jeho snoubenec Miguel – mě obejmě a políbí. Učí se rychle.

Papá bydlí na Manhattanu skoro celý život. Několikrát ročně jezdí do Paříže, kde sídlí jeho společnost – distribuující víno – a většinu dovolené tráví s námi ve Francii. Miguel se rovněž několikrát připojil. Nikdy se mi nenaskytla příležitost navštívit je v New Yorku... až doteď.

Miguel mi podá mastnou papírovou krabici s nápisem „PEČIVO“. „Tvůj papá ti chtěl přinést balónky,“ zvedne oči k balónkům poletujícím nad námi, „ale já měl jiný nápad.“

Jakmile krabici otevřu, hned se mi začnou sbíhat sliny. Dívá se na mě šest obrovských donutů s různobarevnými polevami. A když říkám „obrovských“, myslím to vážně. Každá kobliha je velká jako můj obličej. Zatím netuším, jak si některou z nich nacpu do pusy, ale rozhodně se o to pokusím.

„Já vím, že to nejsou *croissanty*,“ spustí Miguel. Papá na něj ze strany vrhne pohled, jako by debatu „donut versus croissant“ vedli už mnohokrát. „Ale o to právě jde. *Bienvenue*, Margot! Nejsi správná Američanka, dokud u sebe stále nenosiš něco k jídlu.“

Zasměju se. „Výzvu přijímám.“

Zakručí mi v břicho a vytáhnu první donut, na který mi padne zrak. Politý zářivě růžovou polevou. Zakousnu se. Fantastická konzistence – tuhá, ale ne suchá, nadýchaná, ale díky vrstvě cukrové polevy i křupavá. Jemná příchutí ibišku mě překvapí, ale v dobrém. Chutná to jako léto. Bezstarostnost a lehkost v jednom soustu. Zamilovala jsem se.

„Rychlá otázka,“ otočím se na papá. „Co bys řekl na to, kdyby byl odedávna můj oblíbenější papá Miguel?“

Když jsem začala spřádat plány na stěhování do New Yorku, věděla jsem, že dokud si něco nenajdu, budu bydlet u papá a jeho přítele. Nečekala jsem však, že se do té doby po čtyřech letech

známosti zasnoubí. Z Miguela se stal můj budoucí nevlastní papá a svatba se má konat za tři měsíce. Lepší start do života ve velkoměstě jsem si nemohla přát.

Papá se zašklebí. „Promiň, *ma fille*, ale připomeň mi, kdo přemluvil tvoji mamá, aby tě sem za námi vůbec pustila.“

„Dobrý postřeh,“ řeknu, znovu se zakousnu do donutu a papá mi mezitím vezme kufr.

Při zmínce o mamá vytáhnu telefon a přečtu si zprávu, která na mě čekala po přistání.

Bien arrivée? J'espère que tu ne vas pas te perdre dans l'aéroport. C'est vraiment grand.

Dojela jsi v pořádku? Doufám, že ses na letišti neztratila. Je to tam veliké.

Hm. Vadí mi to, i když jsem se chvíli opravdu bála, že se ztratím. To jí ale samozřejmě neřeknu. Nechci přispívat na její dlouhý seznam argumentů, proč jsem sem vůbec neměla jezdit. Tak veliké město! Tak bezohledné! A taky hlučné. Na osmnáctiletou holku z venkova, jako jsem já, to bude moc. Skutečnost, že moje stěhování považuje za otřesný nápad, se mamá ani neobtěžovala skrývat.

Ale byla jsem odhodlaná. Posledních pár měsíců, když se škola chýlila ke konci, jsem posílala svůj životopis do všech možných restaurací. Nikdo se neozval. Potom se ale papá zmínil, že četl článek o nové restauraci s názvem Nutrio, kterou provozuje slavný šéfkuchař Franklin Boyd. Představte si mé překvapení, když jsem zjistila, že s ním mamá v době, kdy žila před lety v New Yorku, pracovala, a dokonce se stali přáteli.

Požádala jsem ji, jestli by mu nenapsala email, ale mamá byla neoblomná. Vytahovala jednu výmluvu za druhou. *Nemluvíli jsme spolu*

léta. Představa, že u něj pracuješ, se mi nezdá. Margot, věř mi, vaření v newyorské restauraci se ti líbit nebude. A pořád dokola mluvila o tom, jak moc se pohostinství ve velkém městě liší. Dost mě to švalo.

Jasně že to nebude jako ve Francii. Proto tady taky jsem. Mamá vaří stále stejnou tradiční francouzskou kuchyni v restauraci, jejíž vzhled se od mého dětství vůbec nezměnil. Víím, že to tam *miluje*, ale já chci víc. Něco jiného.

Teprve ve chvíli, kdy jsem si zabukovala letenku a mamá si uvědomila, že opravdu letím, souhlasila, že se svému dávnému příteli ozve. Nejen že odpověděl hned, ale nad jeho slovy jsem radostí skákala do stropu.

Bien sûr, Nadia! Kontakt na Margot předám Raven,
jedné z mých kuchařek, a až se něco uvolní, což se
stává každou chvíli, dá jí vědět. A až Margot dorazí do
New Yorku, ať se určitě ozve.

No není to paráda? Rozesílat životopisy jsem nepřestala, ale v srdci jsem věděla, že moje nová kuchyně bude tahle. O Nutriu jsem si přečetla všechno, co šlo, a působilo jako úžasné místo. Je to moderní vegetariánská restaurace ve Flatiron District, právě obdržela fantastickou recenzi v *New York Times*, a navíc se nachází v docházkové vzdálenosti od bytu, kde teď bydlí papá. V duchu už tam pracuju. V pondělí, jakmile se zabydlím, se té kuchaře ozvu. Báječný newyorský život mám na dosah!

„Jo a krasavice,“ použije Miguel jednu z mých přezdívek „nevím, jestli jsem připravený dělat někomu tátů.“

Nasadím svůj nejlítostivější výraz. „Dobře, takže pro tebe ani jeden donut.“

Venku mě obklopí vlhký vzduch. Parný. Okamžitě cítím, jak mi těžkne oblečení, džíny a tričko. Nečekala jsem to.

O pár minut později se namáčkne na zadní sedadlo žlutého taxíku. Já doprostřed s krabicí donutů na klíně. Ibiškový jsem dojezdila, ale chci ještě jeden. Ten obyčejný mi možná příjemně vyčistí patro. Miguel se toužebně zadívá na krabici a já ji k němu nakloním, aby si vybral. No tak, oba víme, proč mi ty donuty koupil. Jako když peču narozeninový dort svému nejlepšímu kamarádovi Julie-novi. Dělá to pro něj, ale taky trochu pro sebe.

V Americe je všechno větší. Aspoň se to říká. Ale co to přesně znamená, pochopím až ve chvíli, kdy náš taxík vjede na ucpanou dálnici s tolika pruhy, že je ani nespočítám. Zatnu pěsti, zatímco auto kličkuje, aby si jízdu o pár vteřin zkrátilo.

„Jak jsi to doma těch pár posledních dní zvládala?“ zeptá se papá s provinilým výrazem. Mámin názor na moje stěhování dobře znal.

„Víš, jaká mamá je,“ obrátím oči v sloup. „S city to nepřehání, ale ani bez nich se to neobejde.“

Rozpačitě se zasměje, a díky tomu se cítím provinile i já.

„Ona to rozdýchá. Teď jsem tady a bude si na to muset zvyknout.“

„Já vím, ale měla dost silný názor na...“

„Na to, abych nešla za svým snem. Jo. Já vím. Ale už je mi osmnáct. A *tohle* já chci. Jela bych sem i bez tvójí pomoci.“

Rodiče nikdy netvořili pár, ale hluboce se milují. Akorát ne v romantickém smyslu. Všechno to začalo, když se mamá hned poté, co dostudovala kuchařskou školu, odstěhovala do New Yorku. Pokrytecké, že? Netrvalo dlouho a seznámila se s dalšími Francouzi ve městě – prý je jich město plné – včetně papá, který tady vyrostl. Jeho rodiče jsou Francouzi, ale ve Státech žijí už třicet let a tady taky vychovali své dva syny. Papá vyrůstal na Upper East Side, doma se učil francouzsky a ve škole anglicky. Vždycky toužil bydlet i ve Francii, ale hned po vysoké škole dostal práci a už tu zůstal.

V té době bylo mamá přes dvacet a vyzkoušela všechna povolání pod sluncem, načež se rozhodla následovat svou vášeň pro jídlo. Po několika měsících, co se sem přistěhovala, se mí rodiče spřátelili a nic je nerozdělilo. Slýchala jsem historky o divokých večírcích a spontánních výletech do Hamptons nebo Chicaga, kde bydlí můj strýček, tátův bratr.

Z měsíců se staly roky. Mamá si uvědomila, že nikdy neměla vážnou známost, ale zatoužila po dítěti. I papá doufal, že se ho jednou dočká. Nakonec se do toho vrhli společně. Představa, že jsem dítě ze stříkačky, se mi moc nelíbí – pokud to vůbec provedli takhle –, a tak jsem se nikdy neptala na detaily, jak heterosexuální žena a homosexuální muž počali *moi*. Nebyla to zrovna bombastická love story, ale jednu věc vím od malička: moc mě chtěli. A že jsme tvořili poněkud odlišnou rodinu, to jim bylo jedno.

Změním téma, než papá znovu začne mluvit o mamá. „Poslední večer jsem uspořádala oslavu pro kamarády. Pro Julienu a pár lidí ze školy. Věnovali mi fotoalbum s našimi fotkami. A několik hodin jsme vydrželi u karaoke. Bylo to otřesný, ale fajn.“

„A teď jsi konečně tady,“ usměje se papá s úlevou.

„A navíc se blíží Zachův den!“ dodá Miguel.

Ano, taková jsme rodina. Neříkáme si toho příliš, ale informacemi nešetříme, zvláště když jsou peprné. Třeba jak jsem se jednu noc v Paříži seznámila s klukem a domluvila se s ním na čase a místě, kde se o rok později v New Yorku sejdem. Mamá zuřila, když se dozvěděla, že jsem strávila celou noc s neznámým cizincem, ale hlavní snad bylo, že jsem se domů vrátila vcelku. Jela jsem tehdy ještě na vlně endorfinů ze setkání se Zachem, takže mi měsíční domácí vězení ani nevadilo.

Přehnaně jsem zavzdychala. „Jsem nervózní.“

Papá po mně střelil pohledem. „Nervózní a šťastná, že ho brzo uvidíš, nebo nervózní z toho, co by se mohlo a nemuselo stát?“

Přemýšlela jsem jen vteřinu. Noc se Zachem i to, co jsme si slíbili, bylo skutečné. Cítila jsem to v kostech tehdy a za uplynulý rok se nic nezměnilo. Jsem připravená na lásku. Na lásku, která mi změní život. Na lásku, bez které ani nemůžu dýchat. Na romantiku s velkým R. Tu noc se mi Zach v jednu chvíli zahleděl do očí a prohlásil, že se ještě nikdy *dřív* nezamiloval. Stále si vybavuju, jak se mi skoro podlomila kolena, když mi došlo, co tím naznačuje.

„Nervózní a šťastná,“ odpovím. Podívám se na telefon, kolik je hodin. „Už mi zbývá jen den a půl.“

Miguel se zasměje mezi dvěma sousty. „Doufám, že nám na svatbě neukradnete veškerou slávu.“

„Na to bych nesázela,“ usměju se čertovsky.

„Podívej,“ řekne papá.

Přejíždíme most – Williamsburg Bridge, jak mě papá poučí – a najednou spatřím město. Nejprve zahlédnu Empire State Building, nejosobitější mrakodrap na nejslavnějším horizontu světa. Brzy už mjííme krémově bílé a cihlově červené budovy, z nichž většinu lemuje kovové schodiště odzdola až nahoru. Nouzové východy, vysvětluje Miguel. Okolo nás jezdí auta, taxíky, autobusy a kola. A těch lidí! Chodníky přetékají. Všichni jdou stejným tempem jako lososi, když plují proti proudu.

Hrdlo se mi sevře nadšením.

Já. Jsem. Tady.

Konečně!

„Ze začátku toho na tebe bude moc,“ poznamená papá. „Zlatíčko, tady už nejsi v Touraine,“ mrkne na mě. Touraine je oblast, ze které pochází mamá. A já vlastně taky. Má pravdu. Tady jsem na míle daleko od nekonečných kopců a tichého života, na jaký jsem zvyklá.

„*Zbožňuju* to tu,“ prohlásím. „Ukažte mi ten ruch, ty davy a všechno to vzrušení. Od toho jsem tady.“

Město, které nikdy nespí, kde světla září o něco víc a kde se plní sny. Vaření v jedné z nejslibnějších nových restaurací. Se Zachem navždy po boku. Tohle tyčící se město jako by mi už dávno patřilo: plné možností a dobrodružství. A samozřejmě lásky.

Můj život může konečně začít.

KAPITOLA DRUHÁ

S tátovým bytem je něco zatraceně špatně. Přesněji s jeho kuchyní. Začneme ledničkou. Je to obrovská kovová skříň velikosti menšího auta, navíc se *dvěma* dvířky. Se třemi, když počítáte i obrovský mrazicí box, který umí i vyrábět led. Co se týče dveří, jsou tak těžké, že se musím jednou rukou opřít o zeď, abych je vůbec otevřela. Gumové těsnění bolestně zamlaská, jako by se otevření bránilo. Když se to konečně povede, zjistím, že ta obrovská věc je tragicky, bizarně, nepříjemně... prázdná. No, skoro prázdná.

Včera večer mě papá narychlo provedl po bytě, který se nachází v pátém a posledním patře budovy bez výtahu ve West Village. Celou jednu stěnu tvoří okna od podlahy ke stropu, jimiž je vidět na sousední budovy. A to tak zblízka, že vidíte, co ostatní lidé zrovna dělají. Obývací působí útulně, zdobí jej velká sametová pohovka v tmavě modré barvě a nad ní moderní, bílé a béžové obrazy. Kuchyň by Francouz označil jako *une cuisine américaine*. Je to chodba otevřená z jedné strany a zakončená jídelním koutem. Na druhém konci bytu se nacházejí dvě ložnice se samostatnými koupelnami bez oken.

Po příletu mě natolik zchvátila únava, že jsem si jen dopřála dlouhou sprchu, vylovila z kufru noční košili a zalezla do postele už

v devět hodin místního času. Ve Francii byly tři ráno. Ani nevím, co mi pánové uvařili k večeři. Možná jim stejně jako mně stačily donuty. V noci jsem se několikrát vzbudila a přemýšlela, odkud se bere všechen ten hluk. Auta. Sirény. Lidé ječící na ulici. New York *není* tičné město.

Když jsem se ráno probudila, tenkými záclonami proudilo dovnitř světlo. Pomalu jsem vstala, celá malátná a dezorientovaná. Pusu jsem měla vyschlou jako pergamen a umírala jsem hlady. Po špičkách jsem přišla do kuchyně, vypila dvě sklenice vody a začala jsem hledat něco k snědku. Něco, co bych si *uvařila*. Moje první newyorská snídaně. Musela to být specialita.

Poté, co jsem důkladně prohledala kuchyňské skříňky, si připadám ještě víc bez nápadu než předtím. Znovu zkouším ledničku. Najdu v ní téměř prázdnou krabici ovesného mléka, vymačkanou lahvičku kečupu a sójovou omáčku. Jediné, co se dá považovat za jídlo, je šest vajíček v papírové krabičce, ale kdo by jedl k snídani vajíčka? Já vím. *Já vím*. Američani. Co se týče snídaně, není ve mně ani kousek Američanky: snídaně musí být nekompromisně sladká a možností je nepočítaně.

Nejzřejmější volbou jsou pochopitelně *tartines*. Rozkrojíte dlouhý kousek bagety napůl, každou půlku namažete máslem a navrch ještě libovolným džemem. A žádné ty nesmyslné toasty. Bagety se jedí čerstvé, právě koupené v pekárně, ideálně ještě teplé z trouby.

Další možností jsou croissanty, klasika všech klasik, pečivo, které vyniká nad všechny ostatní *viennoiseries*. Mezi další pečivo patří *pains au chocolat*, *pains aux raisins*, *brioche* nebo i *pains au lait*. To všechno se dá – a mělo by se – namáčet do šálku horké černé kávy nebo čokolády. A ano, když se zakousnete do máčeného pečiva, nápoj vám *bude* stékat po bradě. Podle toho poznáte, že to děláte správně.

Zasněně přemýšlím o všem, co se dá sníst, a zaslechnu, jak se otvírají hlavní dveře. O chvíli později se papá objeví za

kuchyňským ostrůvkem. Na sobě má tepláky, prošedivělé vlasy má zpoceně a tváře zrudlé.

Podívá se na hodiny za ním. Je 10:33. „Už jsi vzhůru!“

„Nemáš tu nic k jídlu.“ Svůj kritický tón nedokážu zastřít.

„Tušil jsem, že to řekneš.“ Rozepne sportovní tašku a vytáhne umaštěný papírový pytlík. „Něco z domova,“ usměje se. „Pro případ, že už se ti stýská.“

„Nestýská,“ řeknu a vytrhnu mu pytlík z ruky. Vůně másla napoví, co je uvnitř, ještě než se podívám: croissanty. Nazlátlé, křehké, nadýchané. Plné šťestí. „Tohle je teď můj domov. Chci ochutnat bagely. A cronuty. A ledovou kávu servírovanou v obrovském kelímku, která vypadá, jako že po ní budu celý den čurat.“

Papá se zamračí. „Ale ty miluješ croissanty. Vždycky říkáš, že francouzské snídani se nic nevyrovná.“

O tohle teď *vůbec* nejde, ale byl by zločin nechat croissanty ztvrdnout. Co má chudák holka dělat? Zakousnu se. A k mému překvapení se mi lahodné těsto rozpouští na jazyku úplně stejně jako doma. Jsou *výtečné*.

„Ujde, vid'? To by ti mělo stačit, dokud nedorazí Luz.“

Zapištím, i když mám pořád ještě plnou pusu. Luz není jen Miguelova neter. Považuji ji skoro za sestru. Rodina a jedna z mých nejlepších kamarádek v jednom. Jedinou vadou na kráse je to, že jsme se nikdy neviděly naživo. Zatím.

„Musím se připravit!“

Spěchám zpátky do své ložnice a na naleštěné dřevěné podlaze málem uklouznou.

Asi po šesti měsících vztahu se papá s Miguellem vydali do Miami. Papá tomu říkal letní dovolená, ale všichni jsme věděli, o co šlo. Jel se seznámit s rodinou: s Miguelovými rodiči, sestrou Amelií a její dcerou Luz, která je o rok starší než já. Miguel, papá, Amelia, Luz, mamá a já jsme se jednoho dne nedlouho poté setkali na FaceTime

v rámci rodinné poznávačky. Od té doby už se s Luz bavíme pořád. Kromě pravidelných videohovorů si nepřetržitě posíláme zprávy přes Instagram. Jsme si tak blízké, jak nám jen Atlantský oceán dovolí.

Když se pochlubila, že bude studovat design na Parsons – momentálně je v prvním ročníku –, rázem jsem měla o důvod víc, proč se do New Yorku přistěhovat. Jako bych ho potřebovala.

„*Tu es ici!*“ zasmála se hlasitě ve chvíli, kdy prošla dveřmi. Její smích byl veselý a rozzářený, typická Luz. „Ty jsi vážně tady!“

„*Estoy aquí!*“ vyskočila jsem z gauče, abych se s ní přivítala. „Ty jsi tady! Obě jsme tu!“

Ve škole jsem se učila šest let španělsky a Luz zase čtyři roky francouzsky, a proto si občas rozhovor obohatíme o *un poquito de español* nebo *un peu de français*. Obě tvrdíme, že se chceme naučit víc, ale pokaždé se zase vrátíme k angličtině.

Vrhne se jedna druhé do náruče, skáčeme, objímáme se a vzájemně si křičíme do ucha. Miguel s papá se odklidí na druhou stranu pokoje a trochu vyděšeně nás pozorují.

Konečně se pustíme a já si ji mohu prohlédnout. Je vyšší, než jsem čekala, ačkoliv ne tak vysoká jako já, a vlasy se jí naživo lesknou ještě zářivěji. Rozhodně je i opálenější, než když jsme spolu naposledy mluvily přes video. Vedle ní vypadám, jako že mám *teint de navet*, pleť tuřínu.

Po zbytek odpoledne i celý večer si povídáme. Miguel má důležitou pracovní večeři a papá navrhne, že se mnou zůstane vzhůru – moje první noc v New Yorku! –, ale pravdou je, že jsem utahaná. Během těch posledních týdnů, kdy jsem musela stíhat školu, brigádu v naší restauraci, abych si našetřila, balení na cestu a pak samotný let, mi poněkud došly síly. A zítra se musím pochopitelně cítit i vypadat co nejlépe. Den, kdy se setkám se Zachem.